

LAIVAS

SAVAITINIS LAIKRAŠTIS

No. 3. Sausio (Jan.) 16, 1923. Metai III

"Entered as second-class matter July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act of March 3, 1879"

LAIVAS (THE SHIP)

Published weekly by Draugas Publ. Co.

Prenumeratos Kaina: Subscription Rates:

Metams	\$1.50	One Year	\$1.50
Puse metų	75c.	Six Months	75c.
Vienas numeris	5c.	Single Copy	5c.

DRAUGAS PUBLISHING CO.,

2334 So. Oakley Ave.

Chicago, Ill.

Už dyką dovanų, — atskirą didoką knygelę: "Disputos su Biblistais" gaus kiekvienas, kurs iki Naujų Metų bus "Laivą" užsisakęs ištisiems metams.

Sėsk tuojaus ir parašyk laiškėlį.

Pinigus \$1.50 atsiunsi vėliau.

LTSR vaist.
respublikinė
biblioteka

Trečias Sekmadienis po Tryjų K a r a l i ų

Šv. Mišių Lekcija (Rym. 12: 16-21).

Broliai: Neatiduokite nei vienam piktu už piktą, darykite gera ne tiktai po Dievo akių, bet ir po visų žmonių akių. Ir kiek tik išgalėsite, laikykite ramybę, kaip savyje, taip ir su visais žmonėmis, nedarydami atkeršijimo, mano labai numylėti; bet duokite vietą rustybei, nes yra parašyta: "Man priguli atkeršijimas: Aš atlyginsiu, tarė Viešpats." Jei tavo priešas yra alkanas, duok jam valgyti; jei jis — trokštąs, pagirdyk jį; nes taip darydamas žarijas degančias sukrausi ant jo galvos. Neleisk, kad blogas pergaltų tave, bet bloga pergalėk geru.

Šv. Mišių Evangelija (Mat. 8, 1-13).

Anuo metu kada Jėzus nužengė nuo kalno, jį sekė daug minių. Ir štai, raupuotas priėjo, pagarbino jį ir tarė: Viešpatie, jei nori, gali padaryti mane nesuteptą. Jėzus, ištiesęs ranką, palietė jį ir tarė: Noriu, buk nesuteptas! Ir tuojaus jis pagijo iš savo raupų. Jėzus jam tarė: Veizėk, kad niekam nesakytumei; bet eik, pasirodyk kunigui ir atnaušauk dovaną, kurią yra įsakęs Možė, jiems paliudyti. Kuomet jis įėjo į Kaparnaumą, prie jo prisiartinio šimtininkas ir meldė jį sakydamas: Viešpatie, mano tarnas guli namie stabo ištiktas ir skaudžiai kankinasi. Jėzus jam tarė: Aš ateisiu ir jį pagydysiu. Bet šimtininkas atsakydamas, kalbėjo: Viešpatie, aš nevertas, kad tu įeitum po mano stogu, bet tark žodį, ir mano tarnas pasveiks. Nes ir aš esu žmogus, po valdžia pastatytas ir turiu po savim kareivių, aš sakau šitam: Eik, ir jis eina, kitam ateik, ir ateina; ir savo tarnui: Tai daryk, ir jis daro. Girdėdamas tai Jėzus stebėjosi ir :jusiems daryk, ir jis daro. Girdėdamas tai Jėzus stebėjosi ir ėjusiems paskui save tarė: Ištikrųjų, sakau jums, aš neradau taip rytų ir iš vakarų ateis ir sėsis prie stalo dangaus karalystėje, draug su Abraomu, Izaoku ir Jokubu; karalystės gi vaikai bus išmesti laukan, į tamsybes; ten bus verksmas ir dantų griežimas. Šimtininkui gi tarė: Eik ir tebuna tau, kaip tikėjai. Ir ta pačia valanda tarnas pagijo.

NETIKĖJIMO PRIEŽASTYS.

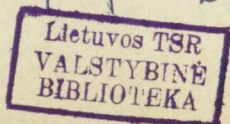
Pereitą kartą matėme, kad ne mokslas yra netikėjimo priežastis. Nes yra tikinčiųjų tarpe mokytų žmonių daugiau, negu netikėlių. (Taipat matėme, kad netikėjimas kyla iš tikėjimo dalykų nežinant. Kokį yra antroji priežastis, skaitytojas pats pamatys.

Netikėjimas kyla tuomet, kad susirenka pas žmogų tiek klausimų ir abejojimų, kad jis atsakyti į juos nebesugeba. Tuomet jam priseitų pasiteirauti daugiau už save žinančių. Reikėtų sužinoti arba iš kitų žmonių, arba iš knygų, arba pačiam giliai pamąstyti.

Pačiam visus tikėjimo klausimus išrišti yra visai negalimas dalykas. Prieš Kristų buvo daug milijonų stabmeldžių. Ir tik porą žmonių savo protu suprato, kad vienas tegali būti Dievas. Kitų daugybė garbino daugybę dievaičių, kurių tarpe budavo varlių, žalčių, jaučių, krokodilų ir paprastų, negyvų stabų. [Tie, kurie savo protu pažino tą vieną tiesą, kad Dievas tegali būti vienas, tie žmonės visą amžių vien tik mokslu užsiimdavo ir pasaulis juos laiko didžiausiais išminčiais. Tai Sokrates, Platonas, Aristotelės. O kokio atsitikimo dar nėra pasaulyje buvę, kad paprastas darbininkas, visą dieną dėl duonos dirbantys, pats iš stabmeldžio taptų vieno Dievo garbintoju. O juk tai dar tik viena tiesa, juk tokių tiesų tikėjime — tukstančiai.

Užtat tikėti tas tegali, kas pasitiki kitų pasakymu, kas pasitiki kitų žinojimu.

Bet, kad kitų nežinant klaustis, reikia sau prisipažinti, kad nežinai. O tai jau nelabai kam patinka. "Tu manes

nemokink, aš pats geriau žinau" — tai kasdieninė daugelio iš mūsų kalba. Mes visi esame linkę manyti, kad mūsų nuomonė yra teisingiausia. Tuotarpu visos tikėjimo tiesos, yra ne tokios, kaip mums atrodo, ar patinka, bet tokios, kokias mums Dievas apreiškė. Dabar Dievas jau apreiškinų nebeduoda. Iš gavusiųjų apreiškimus per kartų kartas mums tikėjimo tiesos tapo žinomos. Nuo Kristaus, Jo apaštolų ir jų įpėdinių tikėjimo išmokome. Mokinančioji Bažnyčia per savo žmones dabar tikėjimą mums duoda

Kad patikėti, reikia prisipažinti, kad mes mažiau teisingame už tikėjimo mokytojus, už apaštolus, už Kristų, už Dievą. Žmogui be didelės puikybės tai nesunku. Bet save nesvietiškai branginančiam, save virš visako statančiam žmogui tai neapsakomai sunkus dalykas.

Toks puikybės pilnas žmogus visame kame nori būti pirmas, arba bent pirmųjų eilėje. Nori pagal savo noro elgtis, nori, kad visi jį girtų, už mokytą laikytų. Ir kuomet paplito mada ant bedievybės, kuomet kiekvienas netikėlis žmonių tarpe laikomas už progresyvi, tuomet puikuolis iš kailio neriasi, kad su "mokytaisiais" susilyginti. Jam atrodo, kad pamegdžiodamas pragarsėjusius bedievius jis irgi garbės įsigys. O yra ir tokių, kurie puikybės vedami, norėdami pragarsėti, nebežiuri visai nieko, kad tik pragarsėti. Buvo senovėje pusgalvis Herostratas, kurs gražiausius tuomet pasaulyje rumus, Dianos šventyklą Efeze sudegino, kad tiktai pragarsėti. Panašiai elgiasi visi naujų klaidų prasimanytojai. Jie skelbia, kas po jų galvą braido, nesiklausdami tiesos. Kad tik tai būtų naujo, kad tik tai garso jiems suteiktu! O suradę pasekėjų,

kurie tokius ima garbinti, kaip naujų takų žmonija rodytus, jie patys pradeda savo prasimanymams stipriau titikėti. Tuomet jau nė Dievo stebuklas jo nebeataisys.

O pridėk prie to dar pasiputėlių norą viską turėti pagal savo valios, norą buti nuo nė vieno žmogaus, nė nuo paties Dievo nepriklausomais. Pridėk prie to amžiną puikybės norą sau tik tarnauti, ne kitam, savo užgaidus pildyti, ne Dievo įsakymus. Tuomet pasidarys kiekvienam aišku, kad antroji netikėjimo priežastys yra — PUIKYBĖ.

Iš tos puikybės, tingėjimo ir nežinojimo dar kyla kitos priežastys. Bet apie jas vėliau.

LIUDVIKAS PASTEUR'AS.

(1822—1922).

Gruodžio mėn. 27 d. suėjo 100 metų, kaip gimė garsusis visame pasaulyje Liudvikas Pasteur'as. Nesenai buvo padaryta platus Francijoje atsiklausimas tarp įvairių organizacijų, mokslo vyrų, universitetų, laikraščių, ir įvairių visuomenės žymių veikėjų. Statomas buvo klausimas, kas gali buti skaitomas didžiausias Francijos žmogus. Visų atsakymas buvo — Pasteur'as. Jo šimtmetinį jubilėjų šimtą šventė viso pasaulio mokslo įstaigos ir mokslininkai kuo iškilmingiausiai visose šalyse. Dar gyvam jam esant, Francijos valdžia paskyrė kasmetą 12,000 frankų kasmetinės pensijos ir pastatė du paminklu. 26 metus amžiaus turėdamas, jis jau profesoriavo universitete. Ir dar jaunas budamas tapo išrinktas Francuzų Mokslo Akademijos nariu, kur patekti tegali įgijusieji pasaulyje didelį vardą savo mokslo darbais.

Su jo gyvenimu įdomu bus ir mums pasipažinti.

Gimęs neturtingų tėvų šeimoje Liudvikas per didelį vargą ir užsispyrimą užbaigė mokslus. 1848 m. turėdamas dar tik 35 m. jau profesoriavo Dijono mieste, paskui Strassburge, paskui Paryžiuje, pirma vesdamas garsiąją mokslo įstaigą — Ecole Normale, vėliaus Sorbonoje, garsiausiame viso pasaulio Universitete. Profesoriaudamas jis daro tyrinėjimus fizikoj ir organiškaj chemijoj.

Atrodys gal keista, jei mes čia sausai atpasakosim ką jis moksle yra padaręs. Jis tyrinėjo, išrado, kaip skystimus apsaugoti nuo pagedimo, kaip šilkvabalius gydyti, vištų cholera ir žmones, pasiutusią šunų aprietus. Didelis čia daiktas, pasakys nevienas. Kas mums čia iš to žinojimo nauda? — Prisieina truputį paaiškinti.

Žinojo žmonės ir be Pasteuro, kad vynas rugsta, o per-raugintas į actą virsta. Žinojō, kaip ir gliceriną padaryti; gal nelabai mums rupi vištų ir šilkvabalių gyvybė. Vienintėli nuopelną jam pripažintumėm už tai, kad pasiutusią šunų aprietus žmones išmokino gydyti. Bet dalykas yra štai-likame.

Pasteur'as betyrinėdamas rugstantį vyną, pirmasis pamatė, kad rugsta jisai delto, jog vynuogių sultyse pradeda veistis daugybė mažyčių, nematomų paprasta akim gyvunėlių, pavadintų bakterijomis. Atradęs priežastį vyno rugimo, acto, alkoholio ir glicerino darymos, jis begalinę naudą atnešė Francijai, nes tenai žmonės verčiasi daugiausia vynu, acto ir glicerino gaminimu. Ačiu Pasteuro žinioms žmonių pramonė tapo pastatyta labai augštai ir davė Francijai neapsakomą pelną.

Tyrinėdamas toliau tuos mažyčius gyvunėlius, vadina-

mus bakterijomis, jis atrado, kad šilkvabalių ligos įvyksta ačių įsiveisimui tų bakterijų. Kuone visa pietinė Francijos dalis minta augindama šilkvabalius ir per juos šilką gamindama. Pasteur'as atradęs šilkvabalių ligos priežastį, apsaugojo Franciją ir kitų šalių daugybę nuo didžiausių nuostolių. Tyrinėdamas toliau jis vištų choleros priežastį, surado esant taipat bakterijas. Vištų apsaugojimas nuo ligų yra savaimi naudingas dalykas. Bet svarbiausia tas, kad betyrinėdamas šitaip, Pasteur'as pradėjo suprasti, kad kuone kiekviena liga darosi iš tų bakterijų, tik vis kitoniškų rūšių. Suradęs priežastį ligų, jis pats nurodė būdą, kaip pagydyti tokį nepagydomą dalyką, kaip šunies apriejimą. Kuomet Paryžiuje tapo įsteigtas Pasteuro Institutas, tenai nuo 1886 m. iki 1905 m. pagydyta tapo 29,000 žmonių. Be Pasteuro jie visi būtų žuvę. Dabar nėra tokios šalies, kur Pasteuro Instituto nebutų.

Ne amžinai žmogus gyvena. Ir Pasteur'as nesuspėjo žinoma, iširti visų ligų priežasties. Bet jo pramintu keliu eidami kiti mokslo vyrai ir gydytojai surado stebėtinų dalykų. Daugybė naujų, naudingų žmonėms išradimų tapo padaryta, daugybė ligų iki tol nepagydomų, tapo išgydomos. Milionai ir milijardai žmonių turto ir darbo tapo apsaugota, šimtų tukstančių ir milijonų žmoniemis gyvybė tapo prailginta, — vis tai ačiu Pasteuro darbams ir mokslui.

Bet tai dar ne viskas.

Jo laikais buvo Francijoje trys garsūs mokyti bedieviai, kurie patys manė ir kitiems prirodinėjo, kad gyvybė mūsų žemėje pati atsirado. Užtat, sakė jie, nėra reikalo jieškoti Dievo, kad jis pasauliui duotų gyvybę. Nežinojo tuomet ką atsakyti katalikai. Buvo priversti tylėti. Pasteur'-

as paėmė tą dalyką tyrinėti. Ir nesugriaunamu budu parodė, kad gyvybė viena iš kitos išsiperėti, arba gimti tegali. Ir tuos Pasteuro parodymus pripažino ir bedieviai ir tikintieji. Šiandien nebėra tokio kvailio, kurs drįstų sakti ką nors panašaus.

Pasteur'as buvo giliai tikintis katalikas. Nuo pat jaunų dienų iki pat paskutinės gyvenimo valandos su malda keldamas, niekuomet šventą dieną šv. Mišių neapleisdamas, viešai katalikų tikėjimą gindamas, dažnai prie išpažinties eidamas, jisai pilnas Dievo meilės ir malonės, priėmęs dievo-laimingai šv. Sakramentus, persiskyrė su šiuom pasauliu 1895 metais. Begalinių gabumų, didelio mokslo, giliausio tikėjimo ir pamaldumo, didelių dorybių ir didelio darbštumo buvo tai vyras.

Dar profesoriaudamas Besancone, kad save jauną pripratinti prie ankstybo kėlimo, liepė panaktiniui save žadinti tais žodžiais:

“Pasteur, kelkis! Varyk lauk tinginystės velnią!”

Prisieidavo kartais panaktiniui pavargti, kol prižadindavo jaunąjį profesorių, bet paskui įpratęs visą gyvenimą — mažai tėvalgė, trumpai temiegojo, linksmybių nejieškojo, bet ilgai meldėsi ir dar ilgiau dirbo.

Kaip juokingai maži yra tie nykštukai, kurie skaityti dorai nemokėdami, sakosi del mokslo negalintis eiti prie išpažinties ir į Dievą tikėti. O dar juokingesni yra tie, kurie tokioms pasakoms rimtai tiki.

(Vieno kataliko, pasaulyje garsaus Pasteuro užtenka parodyti, kad ne mokslas, bet pasileidusi tamsa ir puikybė gimdo bedievius.

— Francijoje maldingiausieji žmonės yra Bretonijos gyventojai.

Vieną kartą bedievis stebėdamas sakė Pasteur'ui:

— “Kaip gali Tamsta, budamas tiek mokytas, tikėti į Dievą, kaip paprastas Bretonijos kaimietis?”

Į tai nusišypsojęs Pasteur'as ramiai atsakė:

— “Aš per mažai dar mokytas. Kar aš bučiau dvigubai mokytesnis, tai aš tikėčiau ir melsčiaus, kaip paprasta Bretonijos bobelė.”

Š V. J O N A S A U K S A B U R N I S .

Sausio 27 d.

Gimė jisai 344 metais Antiochijoje. Jo tėvas, Sirijos karališkos kavalerijos generolas, mirė palikdamas našle Anthurą su dviem kudikiais, mūsų šventuoju ir jo seesrimi. Motina visą amžių pavedė savo vaikučius išauklėjimui. Jieškodama sunui geriausių mokytojų, rado tuomet garsiausį Libanijų. Tasai budamas stabmeldžiu negalėjo atsistebėti našlės kilnumu. Ir sakė: “Kaip stebėtinas turi moteris krikščionys.” Iš to žinome, kad Jono motina buvo krikščionė. Stebėjosi Libanijus iš savo mokinio Jono. Ir dar mokykloje jam tebesant Libanijus sakė, kad Jonas jau dabar už jį iškalbingesnis.

Libanijui mirštant, klausė jo draugai, kas galėtų jo mokyklą vesti jam mirus. Libanijus atsakė, kad vienas tiktai Jonas.... “jeigu jo būtų mums krikščionis ne pavogę.”

Bet krikščionys iš Jono padarė dar garbingesnį žmogų, negu, kad gabiausieji stabmeldžiai galėjo padaryti.

Jonas tapo Vyskupu, Krikščionijos Mokytoju ir Šventuoju. Tuojaus po mirties jis tapo pramintas Auksaburniu ir tas vardas jam pripažintas tapo visų amžių. Ir ta garbė neapsakomo iškalbingumo jam duota tapo delto, kad jam lygaus nebuvo pasaulyje nė tuomet nė paskui. Ir ta garbė jam šventybę davė, nes jis savo iškalbą vartojo Tiesos ir Meilės apgynimui.

Už didelius gabumus ir didelius šventus darbus greitai jis tapo pakeltas į Konstantinopolio Vyskopus. Tuom laiku tenai buvo sostinė Rymo imperatorių. Kuone visą pasaulį valdydami imperatoriai savo galybės galo nebematė ir nė vieno žmogaus žodžio klausyti nenorėjo. Tuomet imperatoriumi buvo silpnadušis Arkadijus, kurs visą valią buvo atidavęs savo buvusiam vergui Eutropijui. Tasai iš apačios iškilęs, viršunių nekentė. Persekiojo kaltus ir nekaltus, jeigu tik priklausė prie turtingųjų, prie galingųjų bajorų. Neskaitant vyrų, galabijo moteris ir našles, užgrobdamas neteisingai jų turtą sau. Neturtingųjų reikalais taipat ncsirupino. Dažnai persekiojamieji pasislėpdavo bažnyčioje. Ir sulyg Bažnyčios ir Valstybės teisių valdžia čionai persekiojamųjų negalėjo pasiekti. Tuomet Eutropijus pasirupino tą įstatymą panaikinti. Žiauriam įstatymui drąsiai pasipriešino šv. Jonas. Ir daug jam teko nukentėti už tai pačiam.

Imperatorienė Eudokija atsižymėjo paleistuvingu gyvenimu. Priešais bažnyčios pastatydino savo didelę stovylą; ir prie tos stovylos susirinkdavo žmonės pamaldų laike girtuokliauti ir paleistuvauti. Šv. Jonas įsakė stovylą nugriauti. Viešai bažnyčioje nesykį perspėdavo Imperatorienę pataisyti gyvenimą. Kadangi ne tik negelbėjo perspė-

jimai, bet didėjo pagedimas, Šventasis viešai uždraudė imperatorienei įžengti į bažnyčią. Baisus tai buvo pažeminimas anais laikais. Kaip dabar, taip ir tuomet, nepildantieji Bažnyčios įsakymų, nori turėti bažnyčioje garbę lygiai su kitais dorais žmonėmis. Iš apmaudo imperatorienė nežinojo ką daryti. Šiaudadušį imperatorių prikalbėjo, kad šv. Joną ištremtų į tolimą šalį.

Išvežus Ganytoją, kilo žemės drebėjimas ir didelis žmonių maištas. Valdžia buvo priversta šventąjį gražinti. Bet neilgai beliko jam ganytojauti. Nenustodamas barė didžiunų išdidumą, imperatorių klaidas, ir paleistuvybes. Eudokija antru kartu prikalbėjo vyrą, kad šventąjį ištremus. Bet pasirupino, kad pakelyje jisai mirtų. Sargams buvo įsakyta vežti neduodant pasilsėti, ne maisto, nė vandens net atsigerti. Varginamas taip šv. Jonas susirgo ir kelionėje mirė, 407 metais.

Kuomet jį prieteliai ragino per daug nepykinti imperatorienės, bauginami ištrėmimu, jisai sakė:

“Kur mane gali kas ištremti? Visur aš mano Dievą ir mano Tėvą rasiu.”

Mirė palikdamas didžiausias knygas savo garsiųjų pamokslų.

Paliko juose tokio gilaus mokslo, kad šventoji Bažnyčia jį už tai savo Mokytojų-Daktarų skaičiuje užrašė. Gyvendamas gynė Katalikų Bažnyčios vienybę ir šv. Petro įpėdinio Rymo popiežiaus valdžią.

Šį mėnesį tasai šventasis yra Apaštolystės Maldos namams paskirtas ypatingu Globiuju. Bet dabartiniais laikais visų akys yra nukreiptos į Rytus. Tenai Rusijoje milijonai žmonių dabar badauja, delto, kad bedieviškoji vald-

žia Kristų ir Dievą užmiršo. Likusieji tenai į Dievą tikintieji, nors ir pravoslavai, pasiilgę yra krikščioniškos dvasios. Kaskart daugiau jų širdyse kyla noro gryžti į vienybę prie Katalikų Bažnyčios.

Šventasis Tėvas ir visą Katalikybę tuom reikalu šiandien daugiau, negu kitados yra susirupinusi.

Mes meldamies, kad Dievas duotų kunigų, pasimelskime taipat, kad Rytų pavargę žmonės po ilgų amžių atskalos sugryžtų į Kristaus Vienybės ramybę.

K A S G I R D Ė T I ?

Lietuvoje

— Klaipėdos krašto gyventojai lietuviai sukilo prieš francuzus. Reikalauja, kad Klaipėdos kraštui būtų leista susidėti su Lietuva. Daug savanorių eina Klaipėdiškiams į pagelbą iš Lietuvos.

— Renkannt Lietuvos prezidentą Stulginską socialistai kėlė riaušes, delto, kad jis katalikas. Paskui rinkimuose atsisakė dalyvauti ir iš šalės išėjo. Tokiu budu Stulginkas išrinktas vienbalsiai.

Kitur.

— Premierų konferencija, turėjo susitarti del Vokietijos skolų mokėjimo Francijai, suiro.

— Francija nutarė užimti didelį plotą Vokiečių žemės, kad atsiimti karo nuostolius.

— Vokietija imsis visų priemonių, kad Francijos norus boikotuojant suardyti. Paskelbtas moralas boikoto karas.

— Šv. Tėvas šiomis dienomis pasiuntė 60 tonų apdarų Rusijai; Popiežiaus misija maitina tenai badaujančių 60,000. Padaugėjus aukoms tas skaičius nebužilga bus dar žymiai padidintas.

— Šv. Tėvo Valstybės sekretorius ragina Franciją pasigailėti Vokietijos.

PAVYZDŽIAI.

“Ar Aš tau nesakiau?...”

Šv. Jono Auksaburnio laikais Konstantinopolyje imperatorių sostą buvo užėmęs Arkadijus, žmogus ištižęs. Užleido jisai visą valdžią gobšui ir kerštininkui, savo buvusiam vergui Eutropijui. Visagalium valstybės valdytoju tapęs Eutropijus smaugė visus. Turtinguosius už tai, kad turtus turėjo, neturtinguosius už tai, kad neturtingi. Pui-kybė mindžiojo vargdienius, gobšumas plėšė turtus.

Tarp daugelio kitų jis panorėjo nužudyti dorą, aukštos kilmės matroną Pendatiją. Gelbėdamasis jis pasislėpė bažnyčioje, kur šv. Jonas buvo Vyskupu. Sulyg Bažnyčios ir tų laikų valstybės įstatymų pasislėpusio bažnyčioje valdžia nebegalėjo liesti. Eutropijus nepaisydamas amžiais pašvensto papročio, reikalavo iš šventojo vyskupo, kad nekaltą moteriškę išduotų nužudymui. Pasipriešinus šven- tąjam, budelis turėjo atsitraukti ir nelaimingoji moteriškė tapo išgelbėta. Bet Eutropijus įstatymu panaikino bažny- čioje prieglaudos teisę ir Vyskupui kiek įmanydamas per ilgą laiką keršijo.

Bet atsimainė dalykai netikėtai. Prieš žiaurią vald- žią sukilo turtingieji ir neturtėliai. Imperatoriaus rumuo-

se ir visoje valstybėje kilo revoliucija. Minios žmonių ir ginkluota kariuomenė pareikalavo imperatoriaus, kad Eutropijų išduotų sudraskymui. Persigandęs imperatorius sutiko. Tuomet Eutropijus pasislėpė toje pat šv. Jono valdomoje bažnyčioje. Bet minia išibriovė į bažnyčią norėdama jį ir bažnyčioje nužudyti.

Čionai įnirtusią minią pasitiko Vyskupas. Griausmingais žodžiais bara ir keršto apjakintas minias ir vakarykštį valdovą. Minioms išmėtinėja jų vakarykštį pataikavimą didžiunui ir šios dienos neapykantą. Eutropijui išmetinėja jo vakarykštį žiaurumą ir Bažnyčios niekinimą.

“Kur dingo visa konsulo didybė, Kur tie vainikai, kuriais dabino jį savo galvą? Kur tie žibintuvai, kuriuos nešdavo prieš jį visuomet? Kur žmonių gersūs šauksmai ir delnų plojimai, kuriais visur jį iškilmingai pasitikdavo?” sakė Vyskupas. Paskui kreipdamas į Eutropijų, kurs drebėdamas, įsikibęs į altoriaus kraštą klupojo sukniubęs, taip sakė:

“Kiek kartų aš tau sakiau, kad pasaulio turtai yra nykstantis dalykas. Karalių nuduodamas netikėjai ir manęs neapkenitei. Šiandien skaudus tavo paties patyrimas mokina tave, kad tie turtai ne tik išnyksta, bet ir prie mirties veda. Ar aš tau nesakiau, kad prietelio užduota žaizda yra meilesnė už neprietelio pabučiavimą? Kad butum mano užduodamas žaizdas pakentęs, nebutų tavęs pražudę pabučiavimai tų, kuriuos girdei, kurie dabar visi išsižėgijo ir tave išdavė. Mes pasielgėmė kitoniškai... Nežiurėdami tavo nusidėjimų apginame tave. Bažnyčia, kurią tu persekiojai, tau šiandien savo prieglobstį atidaro, o minią, kuriai pataikavai, prieš tave kardą kelia...”

Minia tai girdėdama, kaskart vis labiau pradėda širsti. Nesupranta žmonės, kaip gali Bažnyčios persekiotojas bažnyčią savo išsigelbėjimui panaudoti. Visi balsiai reikalauja Eutropijui bausmės.

Tuomet šventasis Vyskupas toliau kalba:

“Ir leido Dievas, kad toksai žmogus patsai patirtų Bažnyčios galybę ir malonumą. Štai kas užgėdins žydus ir stabmeldžius! Bažnyčia imperatorių rustybės nebijo užsitraukti, kad savo neprietelį išgelbėti, kurs pas Ją jiesko išsigelbėjimo. Tai gražiausias altoriaus papuošimas. Jūs pasakysite; gražus čia papuošimas tas gobšas, vagis, ir kraugerys prie altoriaus prisišlėjęs! Del Dievo meilės, taip ne nesakykite! Ar Jezaus garbė sumažėjo nuo to, kad paleistuvė nusilenkė prie Jo kojų...”

Įnirtusi minia, klausydama to pamokslo ištirpo, verksmas pakilo bažnyčioje. Šventasis kalbėtojas apgalėjo minią, kurios nebesuvaldė imperatoriaus galybė. O nusidėjęs Bažnyčios persekiotojas tapo išgelbėtas. Ramiai jis iškeliavo Cipro salon, kur turėjo laiko ilgai mąstyti apie gerybę ir galybę tos Bažnyčios, kurią seniau jisai norėjo sunaikinti.

ATSAKYMAI Į PAKLAUSIMUS.

M. Butkaišas, 139 E. 3rd St., Homestead Pa. Tarp dabartinių Prusų ir vokiečių nėra nė kokio skirtumo. Ir tie ir tie yra vokiečiai. Bet seniaus prusai buvo lietuvių tautos šaka, kurią atėję vokiečiai per 50 metų išpiovė. Prusai gyveno ten, kur dabar yra taip vadinamoji Prusija, tarp Karaliaučiaus ir Lietuvos.

Nesuprantamųjų žodžių negalime paaiškinti, nes nega-

lime perskaityti. Rašykite aiškiau. Ir praneškite, kur juos radote?

KATALIKIŠKOS ŽINIOS.

Prieš piktažodžiovimą.

Italijoje p. Emile, budamas Faktos kabinete švietimo ministerium, išsiuntinėjo visiems pradinių ir aukštesniųjų mokyklų vedėjams raštą, kuriame ragina imtis kovos su piktažodžiovimu jaunuomenės tarpe. Jis rašo: "Nekalbant jau apie tai, kad piktažodžiovimas yra ardymu santykių žmogaus su dieviškais dalykais, kurie turėtų būti pilnoj harmonijoje, tasai blogas paprotys bendrai gadina žmogaus dorą. Piktažodžiovimas užtemdo protą, sustiprina kerštą ir visokius geidulius, padaro žmogų nebesuvaldomą, nebesuivaldantį. Tuom labiau reikia tą paprotį naikinti, kad jis žemina italų tautą svetimtaučių akyse. Ir iš italų tautos, turinčios tokią skambią ir harmoningą kalbą, daro neišauklėtų keikunų gaują."

Delei tų priežasčių ministeris ragina mokyklų vedėjus dėtis prie pakelto visoje Italijoje stebėtino darbo, kad išnaikinus keiksmus.

Š Y P S E N O S .

Patarimas.

Kaip tapti turtingu? Labai lengvas dalykas. Reikia tiktai keleriems matams pavirsti į kiaulę.

